Sjömansvisa.

Ej fått melodi

En ung sjöman kom seglandes fram
Han seglar till det främmande land
Där mötte han en flicka
En flicka så fager och så skön.

O flicka säg vill du älska mig
Eller reser jag långt bort från dig
Eller reser jag bort till det främmande land
Där gossar ej känner mitt namn

Flickan tog ett glas i sin hand
Och fyllde det fullt utav vin
Se här, se här du unger sjöman
Nu knyter vi kärlekens band

Gå bort, gå bort jag känner ej dig

Du har ej att göra med mig
Du är en fattig flicka
Och jag är en unger sjöman

En liten tid förfluten var
Då dog hennes fader och mor
Då blev hon den rikaste flicka
Som fanns uppå hela den ort

När sjömatrosen det veta fick
Då gick han till styrmannen in
O, styresman, o, styresman
Kan jag till min kära få gå

O gå, o, gå till käristan din
Ty vinden den blåser sydväst
Sen lätta vi ankar och sträcka vårt tåg
Och i böljorna bäddas vår grav.

Sjömannen gick mot snövita hus
Där dörrar var stängda i lås.
Släpp in, släpp in kära jungfru fin
Det är allra käristan din.

Gå bort, gå bort jag känner ej dig
Du har ej att göra med mig
Då jag var en fattig flicka
Då tyckte du ej heller om mig

Sjömannen gick till sjöstranden ner
Han blickar mot himmelen upp
I himmelens port vi träffas en gång
Där får du ock svara för mig.

Sjömanssång.

Dej fån melodi

Farväl min väna älskling
Farväl mitt hjärtas vän
Bort måste du jag segla
Från hemmets strand igen

De vreda vågor bära ~~mig~~
Mig bort från hemmets strand
Det lilla skepp på böljan
Är nu mitt fosterland

Och vinden på mig broter
Och vågen på mig vän
Som mången vän bedragit
Och skall bedraga än.

Kanske uti dess sköte
Jag rycks utur din famn
Kanske i tårar fåfängt
Du ropar på mitt namn

Dock nej, ej så min älskling
Om bort från dig jag far
Låt ej din blick förblinda
Den heta saknads tår

Men ställ ett kors på stranden
Det vreda havets strand
Plantera där små rosor

Och vattna dem ibland

När sen den unga rosen
Slår ut i blad och knopp
Minns du min unga längtan
Mitt hjärtas varma hopp

Och när i sommarfägring
Med yppig blad han står
Minns då vad lyckas blomma
Vår kärleks tår.

Nilssonas Majà.

Å Nilssonas Majà va vacker och nätt som smultron på nyssfallen snö
Men ingen friare våga sig dit för levande pina och död
Förty hon va ja så argsint och stursk som trå, stursk som trå
Minst en löjtnant till fästman hon väntade på, väntade på ja

Men Nilssonas Jamie tog Gud i sin håg, han fria till Majà och sa
Aldrig stiligare jänta i bygda jag såg säg vill du till fästman mig ta
Men Maja hon skratta och sa hihihi hihihi hihihi
Ja en token doran bondlurk så sku ja nu ta hihihi aha

Men Janne han sa: „Lilla Maja så söt! Jag trogen och huller ska bli:"
Men Maja hon sa: „Gack bort ditt nöt, jag vill aldrig mera dig se!"
Å Janne gick och gret och sa oi oi oi oi oi oi oi oi oi
Aldrig nånsin jag gå på frieri oi, oi, oi, voi, voi

Men så kom där en ung löjtnant med grann uniform och stora skrattande skume (kan bli)
Å han fria till Maja och segra med storm och Maja hon blev nu så glad
Men nu går han och ropar luslullullut . . . . . . lala
Herre Gud om Janne mig ville ta lalala vyss vyss.

Wisa.

Melodin för mig okänd!

Jag står i tusen tankar och ser den vän jag ej kan få
Som vitt kring världen vankar. Jag städse sörja må
Den sorg som jag på hjärtat bär för dig min vän så kär.
Den vållar falska människer, som därtill skulden är

Jag ser så många liljor i ödemark så däjelig

Jag sörjer mig till döden om jag ej kan få dig
Men skulle jag till döden gå för dig, ännu vän och kär
Tro aldrig här i världen att du går ur minne min.

Bonden och kråkan

Till känd melodi!

Och bonden han körde till furuskog
Hejom, fejom, fallirallira
Där såg han en kråka, som satt och log
Hejom, fejom, fallirallira

Och bonden vart rädder och for hem igen
Ajaj, mor den kråkan hon biter mej
Men gumman hon satt vid sin spinnrock och spann
När såg du en kråka väl bita en man?
Och gubben han spände sin båge för knä
Så sköt han den kråkan i högsta trä

66.

Och kråkan den förde man hem till sitt hus
Av talgen så stöpte de femton pund ljus
Och köttet de saltade neder i kar
Förutom en surstek som gjordes åt far
Av skinnet de sydde, attan par skor
Förutom de tofflor som gjordes åt mor
Med dunen de stoppade dynorna sju
Och kuddar dessutom etthundra och tju
Av vingarna gjorde de solfjär
Som flickorna bruka i midsommarsvär
Av näbben de reste en kyrkspira opp
Och huvudet blev till en kyrktornstopp
Av skrovet de gjorde ett gångande skepp
Det största som nånsin på Kattegat gick

Sjömansvisa
(Upptecknad av A. M. Winberg)

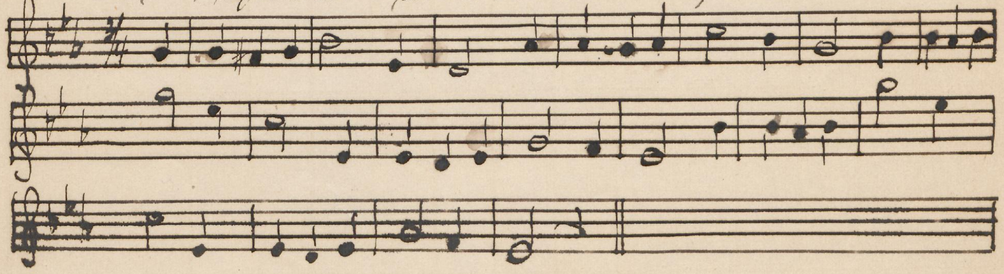

Dansade på böljans stig
Där vilar hans unga liv

Där vilar min hjärtanskär
Jag ser honom aldrig mer.

Jag tyckt' jag i drömmen såg
Att han vid min sida låg
Då sträckte jag ut min hand
Hans bild den försvann som en and

Nu sitter jag ensam här
Och tänker på vännen kär
Jag lever olycklig
Att leva förutan dig.